

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **L. S.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2004, č. j. 10 Az 43/2004 - 72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ze dne 13. 9. 2002, č. j. OAM-11234/VL-10-P16/2001. Tímto rozhodnutím žalovaný zastavil řízení o udělení azylu žalobci podle ustanovení § 25 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) s odůvodněním, že se žalobce bez řádné omluvy opakovaně nedostavil k pohovoru za účelem objasnění důvodů jeho žádosti o azyl a na základě dosud zjištěných skutečností nebylo možno o žádosti žalobce o udělení azylu rozhodnout.

Proti výše uvedenému rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatňuje kasační důvod zakotvený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., o soudním řádu správním (dále jen „s. ř. s.“). Dále namítá, že žalovaný porušil zákonná práva stěžovatele vyplývající ze Všeobecné deklarace lidských práv, článků 3, 8 a 10, zpochybňuje zákonnost ustanovení § 25 zákona o azylu. Stěžovatel je toho názoru, že byla v jeho případě taktéž porušena Úmluva o právním postavení uprchlíků. Stěžovatel zdůrazňuje, že je členem hnutí „Č. a V.“, které založil A. L., bývalý generál ruské armády. Hnutí bojuje proti prezidentovi a nejvyššímu sovětu P. m. armády. Členové hnutí i jejich příbuzní jsou trvale pronásledováni a zatýkáni. Před svým zatčením stěžovatel odjel na Ukrajinu a vyřídil si vízum do ČR. Domů se vrátit nemůže, neboť by vystavil nebezpečí nejenom sebe, ale celou svou rodinu. Nachází se v bezvýchodné situaci a proto žádá o projednání své žádosti o azyl a zrušení výše uvedeného

rozsudku městského soudu. Současně stěžovatel požádal o ustanovení právního zástupce a o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Z předloženého spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že řízení o udělení azylu bylo zahájeno dne 18. 11. 2001 na základě návrhu, v němž stěžovatel uvedl, že se cítí být pronásledován z důvodu členství v hnutí „Č. a v.“. Dne 30. 1. 2002 sdělil stěžovatel žalovanému, že se bude po dobu azylového řízení zdržovat na adrese B. H. 6 v okrese P. Žalovaný stěžovateli doručoval na shora uvedenou adresu opakovaně předvolání k pohovoru. Zásilky s předvoláním se žalovanému vrátily se sdělením, že nebyly adresátem vyžádány. Na základě výše uvedených skutečností za použití fikce v doručování předvolání k pohovorům vydal dne 13. 9. 2002 žalovaný rozhodnutí, jímž řízení dle ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu zastavil.

Rozhodnutí o zastavení řízení stěžovatel napadl žalobou, na základě které městský soud předmětné rozhodnutí žalovaného rozsudkem č. j. 10 Az 26/2003 - 29 ze dne 25. 9. 2003 zrušil. V odůvodnění rozsudku městský soud konstatoval, že správná úvaha žalovaného dovozující zákonnou fikci doručení obou předvolání je v daném případě zpochybněna jednak tvrzením stěžovatele, jednak okolnostmi plynoucími ze správního spisu. Skutečností bránící naplnění zákonné fikce doručení může být dle názoru soudu okolnost, že adresát nebyl vhodným způsobem vyrozuměn o uložení zásilky, což je předpokladem, aby fikce nastala. K tíži adresáta, a to i vzhledem k důsledkům z fikce doručení plynoucí, nemůže být přičítána okolnost od něho neodvislá, mařící řádný způsob probíhajícího doručení. Takovou okolností může být výjimečně i zásah třetí osoby. Soud dospěl k závěru, že v daném případě nebyl žalobce řádně vyrozuměn o uložení zásilek. K tomuto závěru městského soudu přispěly i nedostatky plynoucí ze spisového materiálu.

Žalovaný proti rozsudku podal kasační stížnost. Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a proto dne 29. 9. 2004 rozhodnutím č. j. 5 Azs 96/2004 - 63 rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení.

V odůvodnění rozsudku Nejvyšší správní soud došel k závěru, že žalovaný správně dovodil naplnění podmínek pro zastavení řízení dle ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu, pokud se žalobce opakovaně bez vážného důvodu nedostavil k pohovoru přesto, že mu bylo předvolání řádně doručeno. Stejně tak postupoval v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 zákona o azylu, když předvolání k pohovorům zasílal do vlastních rukou na adresu, kterou žalobce uvedl. V odůvodnění rozsudku zdůraznil, že správní řád žádným způsobem nerozlišuje důvody, pro něž si nezastižený, avšak v místě doručování zdržující se adresát uloženou zásilku nevyzvedne, když postačí samotná skutečnost, že si ji nevyzvedl, ačkoliv byl o jejím uložení vhodným způsobem vyrozuměn. Nejvyšší správní soud se neztotožnil s názorem městského soudu, že stěžovatel nebyl řádně vyrozuměn o uložení zásilky, když k tíži žalovaného nelze přičítat problémy stěžovatele s majitelem nemovitosti ohledně doručování. Tvrzení stěžovatele o tom, že mu majitel domu oznámení o uložení zásilky nepředal, je ve vztahu k naplnění zákonných podmínek fikce doručení dle ustanovení § 25 odst. 2 správního řádu irelevantní, neboť je pouze věcí stěžovatele, jakým způsobem si zajistí přebírání zásilek.

Městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu znovu ve věci rozhodl rozsudkem č. j. 10 Az 43/2004 - 72 dne 21. 12. 2004 tak, že žalobu stěžovatele zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost.

Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V projednávané věci je z obsahu kasační stížnosti patrné, že stěžovatel nebrojí a nenamítá, že by městský soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, nesměřuje proti závěrům Nejvyššího správního soudu ohledně doručování předvolání k pohovorům, když z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel žádá o projednání jeho žádosti o azyl a znovu opakuje důvody, pro které vlast opustil a požádal o azyl. Kasační stížnost je s ohledem na výše uvedené nepřipustná.

Pokud stěžovatel napadl kasační stížností rozsudek městského soudu, jímž tento soud rozhodl znovu poté, kdy bylo jeho rozhodnutí na základě kasační stížnosti žalovaného Nejvyšším správním soudem zrušeno, za situace, kdy stěžovatel nepodává kasační stížnost z jediného přípustného důvodu, a to nerespektování právního názoru Nejvyššího správního soudu městským soudem, je na místě aplikovat ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. a kasační stížnost stěžovatele odmítnout jako nepřipustnou (§ 46 odst. 1 písm. d s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž navrhoval, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. V situaci, kdy byla kasační stížnost odmítnuta pro nepřipustnost, se tímto požadavkem Nejvyšší správní soud již nezabýval.

Podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí návrhu žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 26. června 2006

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu